

Arrest

nr. 130 344 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem op 5 maart 2011 ter kennis werd gebracht, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Bij arrest nr. 74 657 van 7 februari 2012 verwierp de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 5 maart 2011 werd betekend.

1.3. Op 4 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen, die hem op 8 maart 2013 ter kennis werden gebracht, een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 117 448 van 23 januari 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen het hem op 8 maart 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

1.5. Op 7 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 25 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: [E.M.M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene huwde op 07.06.2000 met de Belgische onderdane, mevrouw [H.L.]. Dit huwelijk werd op 21.12.2009 [...] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref 09-501-A).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 maart 2014 tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 25 maart 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: [...]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 1° Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan: De motivatie hiervoor wordt beschreven in de toepassing van artikel 74/14 §3 op de bijlage 13 van 07.03.2014.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden: Betrokkene huwde op 07.06.2000 met de Belgische onderdane, mevrouw [...]. Dit huwelijk werd op 21.12.2009 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (ref 09-501-A)."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen op dat er geen samenhang bestaat tussen de twee bestreden beslissingen en dat het beroep derhalve slechts ontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de eerste of voornaamste bestreden beslissing. Hij stelt dat verzoeker eerst melding maakt van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en betoogt dat het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod derhalve onontvankelijk is.

2.1.2. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing een accessorium vormt van de eerste bestreden beslissing. In de tweede bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat "Het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.03.2014 [...] gepaard [gaat] met dit inreisverbod". Daarnaast moet worden opgemerkt dat in de motivering van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 7 maart 2014 uitdrukkelijk wordt verwezen naar de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen samenhang bestaat tussen de twee bestreden beslissingen. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan immers zijn weerslag hebben op de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing.

2.2. De Raad merkt verder ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat op 5 maart 2011 en op 8 maart 2013 aan verzoeker reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Een vernietiging van dit bevel zal verzoeker zijn verblijfssituatie immers niet wijzigen. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 25 maart 2014 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Hij verschaft onder meer de volgende toelichting inzake de tweede bestreden beslissing:

“Overwegende dat, in ondergeschikte orde, verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de maximumduur van het inreisverbod dient te worden toegepast;

Dat verzoeker in zijn aanvragen en in de procedure voor Uw Raad expliciet liet gelden dat hij familie heeft in België en in Frankrijk, namelijk zijn broers, ... en zijn dochter die een regularisatieaanvraag heeft ingediend als student en een procedure van wettelijke samenwoning heeft opgestart met haar vriend;

Dat dit pertinente en relevante feiten, die een invloed zouden moeten hebben vóór de toepassing van de bestreden beslissing;

Dat verzoeker verwijst naar de elementen aangehaald in zijn eerste middel (p. 10-11)

Dat dit niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing;

Dat bijgevolg, de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsplicht van de administratieve overheid zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet;”

3.2. Verweerder repliceert als volgt op de grief die betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing:

“Gezien verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij dus ook niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Verwerende partij heeft de eer terzake te verwijzen naar de rechtspraak van Uw Raad:

“Waar verzoekster vervolgens preciseert dat ze niet begrijpt waarom haar een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, verwijst naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en kort betoogt “Verwerende partij motiveert geenszins waarom verzoekster de maximumtermijn werd betekend, en waarom op haar situatie geen kortere termijn van toepassing zou kunnen zijn”, dient de Raad op te merken dat artikel 74/11, §1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet dat in casu blijkens de bestreden beslissing van toepassing is op verzoekster, toelaat om een inreisverbod van drie jaar te treffen en dat verzoekster nalaat te concretiseren welke specifieke omstandigheden eigen aan haar

geval grondslag gaf aan haar verwachting om een inreisverbod van mindere duur te krijgen en om derhalve een motivering te zien in de bestreden beslissing waarom een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar wordt opgelegd.”(RvV 6 juni 2013, nr. 104.559)

In het inreisverbod wordt duidelijk gemotiveerd dat het feit dat verzoeker een gevaar inhoudt voor de openbare orde de doorslaggevende reden is voor het opleggen van een inreisverbod van vijf jaar, wat is toegelaten onder artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980. Het loutere gegeven dat verzoekers visie niet overeenstemt met die van het bestuur in dat verband, houdt niet in dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.”

3.3. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Allereerst moet worden vastgesteld dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat “in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, [...] de termijn van het inreisverbod 3 jaar is” en vervolgens wordt aangegeven dat “in uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, [...] de termijn van het inreisverbod 5 jaar [bedraagt]”. Deze rudimentaire motivering, waarbij naar twee verschillende termijnen wordt verwezen lijkt verweerder zelf ook in verwarring te brengen nu deze in zijn nota met opmerkingen stelt dat verzoeker weet waarom hij “het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden”, terwijl een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd, doch is er schijnbaar op gericht aan te geven dat het gegeven dat verzoeker in het verleden pogde op een bedrieglijke wijze een verblijfsrecht te verwerven als een verzwarende omstandigheid wordt beschouwd die toelaat een inreisverbod op te leggen waarvan de maximumduur niet drie, doch wel vijf jaar bedraagt. De Raad constateert dat verweerder in de tweede bestreden beslissing evenwel niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen en/of belangenafweging hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van vijf jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod en het feit dat een verzwarende omstandigheid de mogelijkheid biedt om een inreisverbod van meer dan drie jaar op te leggen niet impliceert dat automatisch de maximumtermijn van vijf jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. Waar verweerder opwerpt dat de Raad in het arrest nr. 104 559 van 6 juni 2013 een ander standpunt innam moet worden geduïd dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat het in voormeld arrest ingenomen standpunt geen steun vindt in de recente rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Het gegeven dat verzoeker zelf geen argumenten zou hebben aangedragen om te opteren voor het opleggen van een lagere termijn heeft niet tot gevolg dat verweerder er niet toe zou zijn gehouden zijn keuze van de in artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde maximumtermijn toe te lichten. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk en verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK